

Bruxelles, den 29. januar 2021
(OR. en)

5623/21

SOC 42
EMPL 30
ECOFIN 71
EDUC 22

NOTE

fra:	Beskæftigelsesudvalget og Udvalget for Social Beskyttelse
til:	De Faste Repræsentanternes Komité/Rådet
Vedr.:	Gennemførelse af Rådets henstilling om langtidsledighed: nøglebudskaber - Godkendelse af EMCO's og SPC's fælles nøglebudskaber

Vedlagt følger til delegationerne nøglebudskaberne fra Beskæftigelsesudvalget og Udvalget for Social Beskyttelse om gennemførelsen af Rådets henstilling af 15. februar 2016 om integration af langtidsledige på arbejdsmarkedet med henblik på godkendelse heraf.

Bilaget til EMCO's og SPC's nøglebudskaber om gennemførelsen af Rådets henstilling af 15. februar 2016 om integration af langtidsledige findes i ADD 1 til dokument 5623/21.

De Faste Repræsentanternes Komité opfordres til at henstille til Rådet, at det godkender nøglebudskaberne fra Beskæftigelsesudvalget og Udvalget for Social Beskyttelse om gennemførelsen af Rådets henstilling af 15. februar 2016 om integration af langtidsledige.

EMCO's og SPC's fælles gennemgang af Rådets henstilling om integration af langtidsledige på arbejdsmarkedet

Nøglebudskaber fra Beskæftigelsesudvalget og Udvalget for Social Beskyttelse

Den tredje gennemgang af Rådets henstilling om integration af langtidsledige på arbejdsmarkedet fandt sted den 30. november 2020. Eftersom EMCO i henstillingen opfordres til at føre tilsyn med dennes gennemførelse i tæt samarbejde med SPC for så vidt angår socialsikringsydelserne og indkomststøtten, blev denne tredje gennemgang foretaget i fællesskab af de to udvalg.

I 2020-gennemgangen blev covid-19-krisens indvirkning på langtidsledige undersøgt sammen med arbejdsformidlingernes og socialforvaltningernes reaktioner med henblik på at yde integrerede tjenester. De primære mål var at vise, hvordan medlemsstaterne har tacklet de udfordringer, som langtidsledige stod over for i de indledende faser af den økonomiske krise, og hvilke foranstaltninger der er indført for at forhindre stigninger i langtidsledigheden, samt mulige veje til genopretning. Selv om de politiske reaktioner i forbindelse med covid-19 for så vidt angår arbejdsformidlinger og socialforvaltninger varierer fra medlemsstat til medlemsstat, blev der ved gennemgangen konstateret en række fælles træk.

I arbejdsformidlingerne er individuel rådgivning og profilering samt adgangen til og tilgængeligheden af tjenester blevet hårdest ramt af covid-19-krisen. Registreringen og leveringen af integrerede tjenester er blevet mindst berørt (henholdsvis 14 og 16 medlemsstater rapporterede, at ingen af funktionerne er blevet berørt). Mange medlemsstater berettede, at de af sundheds- og sikkerhedsmæssige hensyn har gjort en indsats for at flytte i det mindste noget af beskæftigelsesstøtten til langtidsledige online. Imidlertid har disse ændringer givet blandede resultater, bl.a. fordi ikke alle langtidsledige og erhvervsinaktive har lige adgang til onlinetjenester, navnlig ikke de, som har mindre gode IT-færdigheder. Nogle medlemsstater beretter desuden, at arbejdsformidlingernes personale – i en situation, hvor et stigende antal personer lader sig registrere hos arbejdsformidlingen, og personalekapaciteten er begrænset – har tendens til at prioritere personer, der er blevet ledige for nylig, når der tilbydes arbejdsformidling og lignende tjenester, eftersom de har en højere sandsynlighed for at finde et job.

For så vidt angår socialforvaltningerne viste gennemgangen, at pandemien har haft en negativ indvirkning på ydelsen af tjenester, navnlig dem, som kræver personlig kontakt. Selv om støtten til de mennesker, der befinder sig i de mest sårbare situationer, er blevet opretholdt til en vis grad, har den primært været fokuseret på adgangen til og den fortsatte levering af sociale bistandsydelse. Minimumsindkomstmottagere er blevet fremhævet som en af de prioriterede målgrupper af nogle medlemsstater. Registreringen og integreringen af tjenester synes mindst påvirket (18 lande meddeler, at ingen af de to funktioner er blevet berørt). Nogle medlemsstater ydede en ekstra indsats for at forbedre adgangen til ydelser (ved f.eks. at lempe adgangsbetingelser, fjerne gebyrer, gennemføre informations- og oplysningskampagner eller anvende digitale værktøjer).

Opsøgende arbejde, individuel rådgivning og profilering samt tjenesternes kontinuitet er blevet mest negativt påvirket. Ikke desto mindre blev der rapporteret en række eksempler på god praksis som led i sociale aktiveringsprogrammer (f.eks. ved at opretholde ugentlig kontakt med modtagerne af ydelser gennem forskellige sociale medier eller ved at opfordre til frivillige aktiviteter for at hjælpe de mest sårbare borgere).

Flere end halvdelen af medlemsstaterne har planer om at ændre de administrative processer i de offentlige arbejdsformidlinger, navnlig i retning af onlineløsninger og yderligere integrering af tjenesterne. Næsten alle medlemsstater har udpeget et centralt kontaktpunkt i eller uden for deres offentlige arbejdsformidlinger, som kan lette koordineringen af den støtte og de tilbud, der ydes til langtidsledige. Kontaktpunktet kan samtidig bidrage til at fremme avancerede partnerskaber mellem de offentlige arbejdsformidlinger og socialforvaltningerne med henblik på at tilbyde sociale aktiveringsprogrammer og andre initiativer, der kombinerer elementer af beskæftigelse og social støtte. Sådanne avancerede partnerskaber, som indebærer fælles mål og omfattende foranstaltninger og tjenester, er imidlertid stadig temmelig sjældne. En styrkelse af tilgangen med et centralt kontaktpunkt kan bidrage til at håndtere det stigende pres på tjenesteudbydere. En styrkelse af de enkelte veje til at afhjælpe flere forhindringer for integrationen på arbejdsmarkedet kan bidrage til at forebygge yderligere stigninger i langtidsledigheden. Det kræver øget samarbejde mellem arbejdsformidlinger og socialforvaltninger. For at støtte denne proces opfordres medlemsstaterne til at udbygge programmer for gensidig læring yderligere og til navnlig at involvere offentlige arbejdsformidlinger og socialforvaltninger.

De fleste medlemsstater har afsat flere ressourcer til at håndtere langtidsledighed og inaktivitet i forbindelse med den nuværende krise. Det medførte øjeblikkelige reaktioner med fokus på at forbedre brugen af onlinetjenester, udvide målgrupperne og rette sig mod sårbare grupper. Mange medlemsstater er stadig i færd med at planlægge eller gennemføre sådanne tiltag, bl.a. som en del af deres genopretnings- og resiliensplaner, f.eks. foranstaltninger til forbedring af digitale færdigheder.

Der var også udbredt usikkerhed om den nuværende krises virkninger på længere sigt for støtten til langtidsledige, fordi fokus i øjeblikket ligger på primært at reagere på krisens umiddelbare konsekvenser for tab af arbejdspladser og bevarelse af beskæftigelsen. På dette kritiske tidspunkt vil den politiske gennemførelsesindsats på mellemlang og lang sigt skulle fokusere på afslutningen af programmer og tiltag, som blev afbrudt eller udsat på grund af covid-19-pandemien, samt på en målrettet kombination af tjenester til langtidsledige og en integreret ydelse heraf.

Overvågningen af henstillingen om langtidsledige understøttes også af kvantitative data, der indsamles med bistand fra medlemsstaterne. Den seneste (tredje) fuldstændige dataindsamlingsøvelse baseret på den indikatorramme, der blev udviklet af Beskæftigelsesudvalget, blev iværksat i 2019 (en oversigt over resultaterne findes i bilaget til nærværende nøglebudskaber). Øvelsen fokuserer på gennemførelsen af aftaler om jobintegration, de opnåede beskæftigelsesresultater og deres grad af bæredygtighed. Selv om 14 medlemsstater opnåede en dækning på mindst 95 % i 2019, havde mindst én ud af tre personer, der havde været registreret i mindst 18 måneder, ingen aftale om jobintegration i 8 medlemsstater. De opfølgende indikatorer, der viser situationen for brugere med aftaler om jobintegration 12 måneder efter, at de begyndte at arbejde, kan kun beregnes for 16 lande. Resultaterne fra 2019 viser, at 46,5 % af brugere med aftaler om jobintegration, der ikke længere var ledige, fordi de kom i arbejde i 2018, stadig var i beskæftigelse 12 måneder senere (ikke nødvendigvis i samme job) sammenlignet med 50,1 % i 2017, hvilket er en nedgang. Medlemsstaterne opfordres generelt til at tage yderligere skridt til at forbedre kvaliteten og fuldstændigheden af deres dataindsamling og forbedre deres kapacitet til at følge op på folk, efter at de forlader ledighed.